

No m'agraden les vacunes

Text: Mireia Vidal

Il·lustracions: Estudi Nimau.

Il·lustració infantil i juvenil.

El David estava enfurismat. No li agradava gens anar al metge, no suportava prendre medicines, però per sobre de tot, el que més odiava del món era que li possessin una vacuna.

—No vull entrar!!!—repetia una vegada i una altra agafat al marc de la porta, mentre la seva mare l’empentava cap dins la petita cambra de l’ambulatori on l’esperava una infermera.

Però sorprenentment, tot d’una la mare el va deixar anar.

—Molt bé. Doncs si no et vols vacunar, no vens.—I dit allò va començar a desfilar cap a la sortida.

Per un instant el David va veure el cel obert. Finalment podria estalviar-se la terrible punxada, però la mare havia estat contundent. Si no es vacunava no els acompanyaria al viatge que estaven preparant a l'Àfrica per visitar la tieta Sílvia, i tot d'una el David va sentir un garbuix d'emocions que li rebregaven el ventre. Odiava amb desfici que el punxessin, però també sabia que per res del món volia perdre's aquell viatge. Així que, agafant aire, va fer un pas endavant i va oferir el seu braç per vacunar-se.

—Aix! No em toquis que encara em fa mal—va queixar-se al seu germà mentre pujaven a l'avió.

—Però si la punxada te l'han fet a l'altre braç. Mira que ets ploramiques.

L'Artur era el germà gran del David i sempre que podia aprofitava per fer-lo enfadar. Per sort durant el viatge no el va empipar gaire perquè se'l va passar dormint, i quan van arribar, els dos estaven tan contents, que només tenien ganes de repetir com n'era de bonic tot allò.

El poble on vivia la tieta Sílvia estava al mig de l'Àfrica, en un d'aquells països de paisatges espectaculars, animals salvatges dels de debò, i nens somrient que jugaven mig nus per tot arreu.

Allí s'hi passarien vint dies, i el David no podia estar més feliç. Un dia i mig va trigar a fer-se amic dels nens del poble, però d'entre tots ells, de seguida es va entendre amb un que es deia Betserai.

Com si fos un més, el David es passava el dia corrent amunt i avall pel poble amb el Betserai. El noi era el sisè de vuit germans i sabia fer un munt de coses que el David mai s'hauria imaginat. Amb ell va aprendre a enfilar-se als arbres, a trobar arrels, trencar troncs, i fins i tot a caçar. Però el que més li agradava, era quan els dos amics s'amagaven a la deixalleria i jugaven a inventar màquines impossibles amb les peces que trobaven pel poble.

—De gran seré aviador— deia content el Betserai— o potser constructor de tractors gegants, o astronauta, o mecànic de vaixells o inventor de motors a propulsió perquè la gent es pugui desplaçar d'un lloc a l'altre volant.

El cert és que el Betserai tenia un munt d'idees fantàstiques, i per les tardes els dos amics es concentraven a construir prototips de totes aquelles màquines meravelloses que volien inventar.

—Em passes aquella fulla de llautó—Va demanar el Betserai—ens servirà per fer la base del motor propulsor.

—I tant.— Va respondre el David— Però quan va estirar el braç per agafar-la, es va fer un tall a la mà.

—T'has fet mal?—Va preguntar el Betserai— apropant-se per ajudar-lo.

Però mentre intentava apartar-li aquell ferro rovellat, també ell es va clavar un tros de punxa oxidada al canell.

—Caram com cou— va queixar-se el Betserai. Però els dos amics sabien que una mica de sang no era res greu, així que van riure divertits i van rentar-se les ferides per poder tornar als seus enginys.

L'endemà, el David es va despertar nerviós. Estaven a punt d'acabar el seu coet propulsor i ell es moria de ganes d'ensenyar -lo a l'Artur i a la tieta Sílvia. Però quan va arribar a la plaça del poble, no va veure en Betserai per enlloc. "Què estrany", va pensar, i va córrer a casa el seu amic per buscar-lo. Quan va arribar, va veure els set germans del Betserai amoïnats davant la porta.

—El Betserai està molt malalt—Li va dir el més gran de tots.—Té el tètanus.

El Tètanus? El David no havia sentit mai aquella paraula, i va córrer a preguntar a la seva tieta Sílvia què significava.

—El Tètanus és una malaltia infecciosa que pot arribar a ser molt greu, i que es contrau a partir d'una ferida amb alguna cosa rovellada.

Immediatament el David va recordar la ferida del dia anterior, i es va espantar quan va adonar-se que ell també s'havia clavat el mateix ferro.

—I perquè jo no estic malalt?—va preguntar.

—Perquè tu estàs vacunat. I les vacunes et protegeixen de la malaltia.—Va explicar la tieta.

—I el Betserai no està vacunat?—Va demanar el David.

—Malauradament són pocs els nens que tenen la sort de poder-se vacunar. Hi ha molts llocs del món on no tenen prou diners per comprar les vacunes.

El David no es podia creure que el seu amic estigués malalt per culpa d'una trista ferida. I encara menys que els dies anessin passant i el seu amic, enlloc de millorar, estigués cada vegada més i més greu.

Al cap d'una setmana, el poble es va anar omplint dels familiars del Betserai que venien de tot arreu per acomiadar-se del noi.

—Però perquè està tothom tan trist? El Betserai no es morirà, oi tieta?— va preguntar el David espantat.

Però la tieta Sílvia no va saber què contestar i el David va comprendre que la cosa era molt més greu del que pensava i va córrer a tancar-se a la seva habitació.

Allí s'hi va estar tot el que quedava de dia i va plorar més del que havia plorat mai. Va plorar més que quan el van castigar i es va perdre les vacances a la casa de la piscina, més que quan es va fer un trauc al caure del tobogan, o més que aquell dia que l'Artur li va trencar el robot que li havia costat tant de muntar. Però per sobre de tot, va plorar molt més del que havia plorat mai quan havien de posar-li una vacuna.

Tot d'una havia descobert com n'eren d'importants totes aquelles punxades que li havien salvat la vida, i sentia una ràbia immensa pel fet que hi haguessin milers de Betserais al món que no podien tenir la seva sort. Ara sabia que hi havia una cosa que li feia molta més por que les vacunes. I aquella cosa era no tenir-ne.

Encara va trigar unes hores a sortir de la seva habitació, però quan ho va fer, es va creuar amb el seu germà que just entrava a casa corrents.

—El Betserai ja està millor!— Va cridar l'Artur ben fort.

I el David no va necessitar sentir res més que va travessar el poble corrents per anar a la casa del seu amic a abraçar-lo.

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

